

Bill Hicks: Η φωνή μιας άλλης Αμερικής

του Barikat

Τι ήταν αλήθεια ο Bill Hicks; Ένας εξαιρετικός stand-up comedian, ένας ακτιβιστής, ένας βέβηλος, άθεος, άπατρις που ήταν το μαύρο πρόβατο για το συντηρητικό συρφετό στις ΗΠΑ ή μήπως απλά ήταν another dead hero, όπως αναγράφεται κάτω από την εικόνα του, στο εσώφυλλο του *Ænima* των Tool;

Ίσως να ήταν όλα αυτά μαζί και άλλα πολλά περισσότερα. Ο Hicks, έζησε στα χρόνια της κυριαρχίας του «αμερικάνικου ονείρου», σε μια κοινωνία που λάτρευε τους ατσαλάκωτους αστέρες του Hollywood, ακολουθούσε πιστά ηγέτες σαν το Ρήγκαν και το Μπούς (τον senior), γέλαγε με τις κρυάδες τύπων σαν τον Letterman και ταυτόχρονα κατανάλωνε σαν μανιακή.

Ο ήρωας μας, δεν άνηκε στην διαχρονική ελίτ των αντισυστημικών αστέρων που ζει και βασιλεύει στις ΗΠΑ και ανα περιόδους βγάζει μερικά αξιολογα φυντάνια για να αυτοαναγορευούνται σε φωνές ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, την ίδια στιγμή που οι τραπεζικοί τους λογαριασμοί δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από αυτούς των «εχθρών» τους.

Ο Hicks, δεν διεκδίκησε ποτέ να είναι η φωνή της σιωπηρής πλειοψηφίας. Ήξερε πολύ καλά ότι η πλειοψηφία ήταν απέναντι του. Το ήξερε, δεν το υπέθετε. Το έζησε στα πρώτα του χρόνια όταν η φήμη ενός τύπου που λέει «ωραία αστεία», απλωνόταν στις επαρχιακές πολιτείες των ΗΠΑ. Οι παραστάσεις του σε μπαρ, στριπτιζάδικα, ταβέρνες και σε ελάχιστες περιπτώσεις θέατρα, του Νότου κατέληγαν σε καυγά ή ακόμα και σε προπηλακισμό όταν ο Hicks άρχιζε την ενότητα για τους rednecks. Κοινώς, όλους αυτούς τους τύπους που πίστευαν βαθιά ότι οι μαύροι δεν ανήκουν στο ανθρώπινο είδος, η γυναίκα υπάρχει μονάχα για να διαιωνιστεί το θλιβερό είδος τους και οι κομμουνιστές παραφυλάνε στα σύνορα της πολιτείας τους ή έχουν ήδη μπει ως πράκτορες στο επιτελείο των Δημοκρατικών.

Ο Hicks όμως ήταν ζιζάνιο που διάβρωνε κάθε μέρα με τα λόγια του τον βαθιά συντηρητικό ιστό της αμερικάνικης κοινωνίας των 80s. Έφτανε στα άκρα τις αναφορές του στα ναρκωτικά, το θεό, τους ρεπουμπλικάνους, τα media, τις παραδόσεις του σπουδαιότερου «έθνους των εθνών». Καμία από τις πρόζες του δεν είχε υπονοούμενα. Ήταν όλα «in your face», χωρίς καμία λογοκρισία, χωρίς καμία δεύτερη σκέψη για τη φήμη του. Μέσα σε λίγα χρόνια ο Hicks είχε γίνει ένα από τα σύμβολα της ελεύθερης σκέψης στο νεκροταφείο των ιδεών που λεγόταν Αμερική του 1980. Ας λάβουμε υπ'όψιν το γεγονός ότι τότε δεν υπήρχε youtube και φυσικά οι κασέτες από τις εμφανίσεις μπορούσαν μόνο να κυκλοφορούν χέρι με χέρι.

Κάποια στιγμή, έμπλεξε στη δίνη της αυτοκαταστροφής. Τα ναρκωτικά και το αλκόολ τον έφτασαν λίγο πριν το θάνατο. Το σοκ εκείνο, άνοιξε μια νέα περίοδο στην ιστορία του Hicks. Από την επιστροφή του και μετά, οι παραστάσεις του έγιναν ακόμα πιο αιχμηρές για την εξουσία. Τα πιο «εμπορικά» αστεία, έδωσαν τη θέση τους σε μια ακατέργαστη, αγνή και άνευ ορίων πολιτική και κοινωνική σάτιρα. Τα θέατρα πλέον γέμιζαν από κόσμο που ερχόταν να απολαύσει μια βραδιά με πρωταγωνιστή όχι απλά ένα κωμικό αλλά έναν αφάνταστα χαρισματικό άνθρωπο ο οποίος έσπερνε τον καρπό της αμφισβήτησης σε ακροατήρια που πλέον είχαν πιάσει το νόημα.

Ο George Carlin, ένας από τους πατέρες του stand-up comedy στην Αμερική είχε πεί ότι «Μπορείς να βρεις δεκάδες αστείους κωμικούς σε κάθε πολιτεία των ΗΠΑ. Κανένας όμως δεν μπορεί να είναι στ'αλήθεια επικίνδυνος σαν τον Bill Hicks». Αυτό ακριβώς ένωσαν και τα μεγάλα κεφάλια του CBS, όταν κατάλαβαν το λάθος τους και αστραπιαία έκοψαν το μαγνητοσκοπημένο σόου του Hicks, που ήταν προγραμματισμένο για προβολή στην εκπομπή υψηλής τηλεθέασης του David Letterman.

Αυτό ήταν πάντα ο Hicks. Ένας επικίνδυνος τύπος. Ήταν επικίνδυνος όταν σατίριζε το δικαίωμα στην οπλοκατοχή, πολλά χρόνια πριν τα αμερικάνικα σχολεία γεμίσουν με πτώματα από τρελαμένους πιτσιρικάδες που απλά δανείστηκαν το όπλο του πατέρα τους. Ήταν επικίνδυνος όταν μίλαγε τον ανελέητο επεκτατισμό των ΗΠΑ ο οποίος πέρα από νεκρούς και καταστροφές ολόκληρων χωρών κόστισε και χιλιάδες ζωές νέων αμερικανών, στο όνομα (ανάλογα με τη συγκυρία) της δημοκρατίας, της ελευθερίας, του Σαντάμ ή των εχθρών του Σαντάμ. Ήταν επικίνδυνος όταν γέλαγε στα μούτρα της «πιο δημοκρατικής χώρας στον πλανήτη», πολλά χρόνια πριν το ξύλο στους διαδηλωτές του Σηάτλ, του Ουισκόνσιν, στις πόλεις του Occury. Πολλά χρόνια πριν τον Ασάνζ και τον Σνόουντεν.

Ο Hicks, ήταν η φωνή μιας άλλης Αμερικής. Μιας Αμερικής ενάντια στο «αμερικάνικο όνειρο». Μιας Αμερικής που σιχαίνεται τον συντηρητισμό, τη θεοκρατία, τον αναχρονισμό.

Το μικρό αυτό σημείωμα, με αφορμή τα 20 χρόνια από το θάνατο του Bill Hicks γράφτηκε απλά για να θυμίσει την ιστορία ενός πολύτιμου ανθρώπου, ίσως όχι ιδιαίτερα γνωστού στα μέρη μας, που γούσταρε να ζει, να προκαλεί, να σατιρίζει, να προβληματίζει σε καιρούς πολύ ζόρικους για όποιον επέλεγε να αρνηθεί την ευθυγράμμιση στα πρότυπα της περιόδου.

Αν πέτυχε το στόχο του; Ποιός ξέρει. Η πιο γνωστή φράση του μας καλεί να αγνοήσουμε το ερώτημα και να προχωρήσουμε. Έτσι κι αλλιώς... «It's just a ride»